

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. София, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7688** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на О. Д. А., гражданин на Н., роден на 10. 10. 1974г., чрез адв. П. К., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, постановен по заявление от 08.07.2022г., издаден на основание чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ от консул при Посолството на Република България в А., Н..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, поради неспазване на изискуемата от закона форма и липса на мотиви. Правят се възражения, че целта на пътуването и условията на престоя са доказани. Жалбоподателят е съпруг на Садиа Б. Х., гражданка на И., която е получила разрешение за продължително пребиваване на територията на Република България и целта на посещенията е съвместно пребиваване със съпругата на територията на Република България. Към заявлението са приложени всички необходими документи, доказателства за валидна медицинска застраховка и налични финансови средства, нужни за престоя. Отказът нарушава разпоредби на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, както и чл. 7 от Хартата на основните права и чл. 8 от КЗПЧОС. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от упълномощения процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт З., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по заявление от 08.07.2022г., подадено от О. Д. А., граждани на Н. до Посолството на Република България в Н. за издаване на виза тип „С“ за пребиваване на територията на Република България за срок от 15 дни в периода от 01.08.2022г. до 16.08.2022г., в качеството на съпруг на Садиа Б. Х.. Към заявлението е приложена покана – декларация от Садиа Б. Х., копие от паспорта на Садиа Б. Х., гражданка на И., свидетелство, че тя притежава право на продължително пребиваване в Република България със срок до 08.06.2027г., свидетелство за сключен брак на жалбоподателя със Садиа Б. Х. на 12.02.2022г. в Н. и клетвена декларация за потвърждаване на брака, декларация, че Садиа Б. Х. ще предостави подслон и издръжка на съпруга си по време на пребиваване му в Република България, декларация по чл. 20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България н граждани на ЕС, които не са български граждани и членове на техните семейства, договор за наем, извлечение от банкова сметка за налични средства, медицинска застраховка на О. Д. А., копие от паспорта на заявителя.

По заявлението е постановен процесния отказ, основан на чл. 10, ал. 1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ, мотивиран с това, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В хода на съдебното производство е представена справка за излизане на Садиа Б. Х. от Република България през ГКПП Аерогара С. на 11.06.2022г., непосредствено след поканата от 09.06.2022г.

Приети са медицински документи, видно от които съпругата на заявителя ползва регулярна медицинска помощ в Република И. по повод на сърповидна– клетъчна болест, както и други здравословни проблеми.

Като свидетел е разпитана Садиа Б. Х., която дава показания, че е посещавала четири пъти България поради по – ниските разходи за живот. Работи онлайн по договор, сключен в И., лекува се в И.. Поканила е съпруга си на територията на Република България, заради по-ниските разходи. Съдът кредитира показанията на свидетелката като непротиворечиви и логични, потвърдени от представените писмени доказателства по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, подадена в срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза вид "С" е издаден от компетентен административен орган. Компетентността на издателя на отказа, консул в А. се доказва със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на външните работи, както и Заповед № 32/30.03.2021г. на Посланика на Република България във Федерална република Н..

Не е основателно възражението за нарушена форма на акта. Отказът е по утвърден образец в Приложение №8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда да издаване на визи и определяне на визовия режим.

Няма допуснати съществени нарушения на процедурата, които да са самостоятелно основание за отмяна на акта.

Правилно е приложен и материалния закон. Не е основателно възражението на жалбоподателя за нарушение на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. Садиа Б. Х., съпруга на жалбоподателя /бракът е сключен в Н., извън ЕС/, която е гражданка на И. и има разрешение за продължително пребиваване на територията на Република България не доказва реално да пребивава/живее в България, за да може съпругът ѝ да се присъедини към нея и да получи виза на това основание. Видно от приетото от фактическа страна, Садиа Б. Х. работи онлайн, но по договор, сключен в И., посещава България рядко, за периода на издаденото разрешение за продължително пребиваване е била в страната само 4 пъти, по нейните свидетелски показания. Видно от представената медицинска документация и обяснения, има множество заболявания, които изискват непрекъснато наблюдение и лечение в И.. Последният контролен преглед е насрочен за месец януари 2023г. Не се доказва съпругата на жалбоподателя да пребивава или живее на територията на Република България. Тя е здравно осигурена, работи и получава възнаграждение на територията на Република И.. Само фактът на сключен договор за наем и декларация на собственика на имота по чл. 20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България и граждани на ЕС, които не са български граждани и членове, не може да докаже пребиваване на канещото лице в страната.

За да е налице хипотезата на чл. 3, § 1 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и да бъде издадена виза за влизане в Република България, следва апликантът, в качеството му на „член на семейство“ да се присъедини или да придружава гражданин на Съюза, който да се движи или пребивава в друга държава – членка, различна от И.. В този случай Садиа Б. Х. следва да живее/пребивава в България, за да може жалбоподателят да се присъедини към нея и да получи виза на това основание. Наличието на издадено разрешение за пребиваване не е достатъчно да се докаже реалното пребиваване на гражданката на И. и територията на Република България. Условията за получаване на продължително пребиваване от граждани на ЕС са посочени в чл.8, ал.1 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани и членовете на техните семейства и са съобразени с изискването на чл.7, § 1 от Директивата. В чл.8, ал.1 от закона е посочено, че гражданинът на ЕС трябва да отговаря на едно от следните условия: 1. работник е или е самостоятелно заето лице в Република България; 2. притежава здравна осигуровка и необходимите финансови средства за покриване на разходите по пребиваването си и тези на членовете на семейството му, без да са в тежест на системата за социално подпомагане; 3. записан е в учебно заведение за обучение, включително и професионално обучение, и отговаря на условията по т.2, като в ал.3 и ал.4 на разпоредбата са посочени изключенията и сроковете за запазване на статута. Доказателства, че канещото лице отговаря на едно от изброените изисквания, не са представени. Поради това не се установява пребиваване в България или каквато и да е връзка със страната, освен сключения договор за наем.

Наличието на разрешение за продължително пребиваване и сключен договор за наем

на недвижим имот не са достатъчни, за да се приеме, че лицето пребивава в България и че съпругът му ще може да го „придружи или да се присъедини“ към него. Жалбоподателят не попада в приложното поле на Директивата, тъй като няма гражданин на ЕС, който да придружава или да се присъедини към него, тъй като канецото лице не пребивава на територията на Република България. Доказателствената тежест в тази връзка е на апликанта, който следва да представи надлежни доказателства, че целта на посещението му е да се присъедини към съпругата си, която обаче следва да живее в България.

Правилно е прието, че не се доказва целта на престоя, основание за отказ по чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото визата е краткосрочна, престоят е 15 дни, което не може да се приеме за достатъчно за съвместно съжителство във връзка със сключения брак и намерение за установяване на семейството на територията на Република България. Жалбоподателката има две деца на територията на Република И., които не са деца на настоящия ѝ съпруг и за които се грижи сама. Не може да се приеме, че искането за издаване на виза вид „С“ за срок от 15 дни на О. Д. А. е с цел установяване на семейството в България.

Не следва да бъде споделяно оплакването на жалбоподателя за нарушение правото на семеен живот по чл.8, ал.1 КЗПЧОС. В чл. 45, ал. 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз е посочено, че в съответствие с Договорите правото на свободно движение и пребиваване може да се предоставя на гражданите на трети страни, които пребивават законно на територията на държава-членка. За да е налице тази хипотеза, следва жалбоподателят законно да пребивава в България, т.е. да е изпълнил условията за получаване на виза съгласно общностното и националното законодателство. От друга страна с отказа за издаване на виза не може да се приеме, че е нарушено това право, доколкото той е свободен да избере която и да е държава - членка, в която да се присъедини или да придружи съпругата си, като например Република И.. При преценка правото на лицето на семеен живот следва, че съгласно чл. 8, ал. 2 КЗПЧОС отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот, доколкото не се установяват такива отношения, които могат да бъдат накърнени. За О. Д. А. не е налице ограничение, което да пречатства събирането със съпругата му в която и да е друга държава, нито на територията на Република България, след като изпълни нормативноустановените изисквания.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

При този изход от спора и направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Мотивиран от изложеното, АССГ, Първо отделение, 43 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на О. Д. А., граждани на Н., роден на 10. 10. 1974г., чрез адв. П. К., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, обективизиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, постановен по заявление от 08.07.2022г., издаден на основание чл. 10, ал.1, т. 17

и т. 24 от ЗЧРБ от консул при Посолството на Република България в А., Н..

ОСЪЖДА О. Д. А., граждани на Н., роден на 10. 10. 1974г. да заплати на Министерство на външните работи сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: